

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a **2008. év június hó 4.** napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az *életveszélyt okozó testi sértés büntette* miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság B.195/2007/14. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a vádlott neve helyesen

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 29.700 (huszonkilencezer-hétszáz) forint bünygyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fejér Megyei Bíróság a 2007. év november hó 22. napján kelt B.195/2007/14. számú ítéletével a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapította meg és ezért őt 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdésekről az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnygyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője téves jogi minősítés és a büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.490/2007/3. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az ítéleti tényállás megalapozott, helyes a bűnösségre vont következtetés és a büntetéskiszabási körülményeket is kimerítően összegyűjtötte az elsőfokú bíróság, viszont azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A súlyosító körülmények súlyuknak megfelelő értékelésével az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, lényegesen súlyosabb fő- és mellékbüntetés kiszabására tett indítványt.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen a fellebbezésüket fenntartották.

A védő perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú eljárásban az orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatására nem került sor, így a sérülés keletkezésének oka nem került feltárára. A sértett ugyanis azt vallotta, hogy őt a vádlott meg is rúghatta, de neki is eshetett az ágyra. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásába nem kellő részletességgel emelte be az orvosszakértői véleményt. Indítványozta másodfokú eljárás keretében az orvosszakértő meghallgatását. Az ítélőtábla a védő bizonyítási indítványát elutasította, mert a sértett vallomása alapján nem merült fel olyan körülmény, amely alapján kérdésessé vált volna, hogy az életveszélyes sérülése ne a vádlotti magatartással okozati összefüggésben jött volna létre. Ezt követően a védő az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a vádlott bűnösségének súlyos testi sértés büntetésében történő megállapítását és a törvényi minimumhoz közeli büntetés kiszabását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot és arra hivatkozott, hogy szeretne megváltozni.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítélőtábla a Fejér Megyei Bíróság kétirányú fellebbezésekkel megtámadott ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése szerint, teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a vonatkozó perrendi szabályok betartásával, kellő alapossággal és részletességgel folytatta le. A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte és azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett és nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a megyei bíróság döntő, meghatározó részében megalapozott tényállást állapított meg. Ez a tényállás azonban az iratok tartalma, az erkölcsi bizonyítvány és a

beszerzett ítéletkiadmányok alapján, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint helyesbítésre és kiegészítésre szorul.

Az ítélet indokolásában a vádra történő hivatkozást az ítélet tábla a vádirat alapján annyival egészíti ki, hogy a Fejér Megyei Főügyészség ügyszáma B.936/2007/14-I.

A tényállás személyi részét a vádlott előéletére vonatkozóan a vádlott erkölcsi bizonyítványa és az iratokhoz csatolt ítéletkiadmányok alapján kiegészíti, pontosítja az alábbiakkal:

1. A Székesfehérvári Városi Bíróság 1997. június 13. napján Fk.77/1997/10. számú határozatával a vádlottat, mint fiatalkorút 2 rb. lopás büntette miatt egy évre próbára bocsátotta és **pártfogó felügyelet alá helyezte**. Ugyanez a bíróság a 2001. március 27. napján jogerős 7.Fk.1777/2000/7. számú határozatával társtettesként elkövetett garázdaság vétsége, bűnsegédként elkövetett rongálás vétsége és magánlaksértés vétsége miatt két évre próbára bocsátotta és **pártfogó felügyelet alá helyezte**.
2. A Dunaújvárosi Városi Ügyészség 2001. június 12. napján B.735/2000/2-I. szám alatt részesítette megrovásban a vádlottat.
3. A Dunaújvárosi Városi Bíróság a vádlottat 2001. június 12. napján jogerős 9.B.148/2001/5. számú ítéletével a többi között társtettesként **folytatólagosan** elkövetett lopás vétsége miatt ítélte el.
4. A Dunaújvárosi Városi Bíróság 2004. május 18. napján jogerős 9.B.222/2004/2. számú ítéletével **60.000,- Ft** pénzfőbüntetést szabott ki a vádlottal szemben és **két évre eltiltotta a járművezetéstől**.
5. A Dunaújvárosi Városi Bíróság a 2.B.74/2006/7. számú ítéletével a vádlottat a főbüntetés mellett **pártfogó felügyelet alá helyezte és 2 év 6 hónapra járművezetéstől eltiltotta**.
6. A Dunaújvárosi Városi Bíróság 12.B.197/2007/10. számú ítéletével a főbüntetés mellett **1 év közügyektől eltiltásra** is ítélte a vádlottat.

Az ítélet tábla továbbmenően a történeti tényállást az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében akként helyesbíti, hogy a sértett bántalmazásáig pár fröccsöt fogyasztott el a vádlott. E kiegészítés alapja a vádlottnak a nyomozás során tett vallomása (nyom. irat 371. oldala) és a sértettnek a tárgyaláson is fenntartott nyomozati vallomása (nyom. ir. 53. oldal).

A táblabíróság a történeti tényállást az ítélet 3. oldal 6. bekezdésében azzal egészíti ki, hogy a vádlott az elkövetéskor műbőr bakancsot viselt.

E kiegészítés a nyomozati iratok 371. oldalán található gyanúsítottai vallomáson alapul.

Az ítélet tábla a történeti tényállást az ítélet 3. oldal 9. bekezdésében akként egészíti ki, hogy a sértett megígérte neki, hogy nem mondja el senkinek a történeteket. E korrekció alapja a sértetti vallomásnak nyomozati irat 53. oldalán található utolsó szava.

Az így pontosított és kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, ezért a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének - a szükséges körben - maradéktalanul eleget tett. Körültekintően mérlegelte az ellentétes tartalmú bizonyítékokat és kellő részletességgel, logikusan adott számot arról, hogy e bizonyítékok közül melyeket, mely részükben és miért fogadott el, illetőleg melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Indokát adta annak, hogy a tényállást lényegében miért a vádlott részbeni beismerő vallomására és túlnyomórészt a sértett vallomására valamint az azt alátámasztó szakvéleményre alapította.

A megalapozottan megállapított tényállásból a megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

Az ítélet tábla azonban nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó eredmény vonatkozásában a vádlottat eshetőleges szándék vezérelte.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette eredmény-bűncselekmény, ahol az elkövetőnek a szándéka bántalmazásra terjed ki és magatartásával okozati összefüggésben az életveszélyes sérülés, mint eredmény következik be. Az eredmény vonatkozásában az elsőfokú bíróság által megállapított eshetőleges szándék megállapításának az a feltétele, hogy az elkövető tudata a cselekmény elkövetésének időpontjában átfogja az életveszélyt okozó testi sértés valamennyi tárgyi elemét, az eredmény - életveszély okozása - bekövetkezésének reális lehetőségét, valamint a magatartás lehetséges következményeibe belenyugodva cselekedjen. (BH.2001.255)

A gyanúsítottai vallomása - amit a tárgyaláson tett vallomása sem cáfol - azt támasztja alá, hogy a bántalmazással az volt a szándéka, hogy a sértett menjen el a házából és ne jöjjön vissza többet, hagyja békén a vádlottat. A gyanúsítottai vallomásában a vádlott kijelentette, hogy soha sem kívánta a sértett halálát.

A Legfelsőbb Bíróságnak az élet és a testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú Irányelvében foglalt tárgyi (objektív) és alanyi (szubjektív) tényezőket - így egyebek mellett az elkövetés körülményeit és módját, a támadott testtájékot, az okozott sérülés helyét, jellegét, súlyosságát, a cselekményt kiváltó indítókat, az elkövetőnek az elkövetés után tanúsított magatartását, valamint az elkövetőnek a sértetthez fűződő konkrét kapcsolatát - megvizsgálva az ítélet tábla arra a

következtetésre jutott, hogy a vádlott aktuális tudatában a sértett részére életveszélyes sérülés okozásának reális lehetősége nem merült fel. Az adott tényállásból - mivel a rúgás irányítottsága kétséget kizáróan nem volt bizonyítható - az életveszély okozására irányuló eshetőleges szándékra következtetni nem lehetett.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének a súlyosabb minősítést megalapozó eredményére viszont az elkövető szándékának már nem kell kiterjednie, büntetőjogi felelősségét megalapozza az is, hogy ha az neki felróható okból, gondatlanságból jön létre. Az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság megállapíthatóságának feltétele, hogy a vádlott előre lássa magatartásának lehetséges következményeit, de könnyelműen bízson azok elmaradásában (luxuria), vagy az életveszélyes eredmény lehetőségének kell az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett felismerhetőnek lennie (negligencia).

A vádlott és a sértett között rendszeres volt a veszekedés, ami az egyező vallomások szerint több alkalommal torkollott a sértett bántalmazásába. A sértettet ért többszöri, bakancsos lábbal történő közepes-nagyerejű megrúgás folytán a vádlott tudatában az elkövetéskor azonban fel kellett merülnie annak, hogy a sértett hasán, deréktáján ért rúgások alkalmasak lehetnek a sértettnél életveszélyes sérülés okozására. Ennek elmaradásában azonban könnyelműen bízott.

Az ítéltábla mindebből arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottat az életveszély okozása, mint eredmény tekintetében tudatos gondatlanság terheli. Ily módon az ítéltábla a fentiek alapján nem értett egyet a cselekmény minősítését támadó, a védelem által a másodfokú eljárásban előterjesztett érveléssel sem. A védelem által indítványozott enyhébb - súlyos testi sértés büntettekénti - minősítés az orvosszakértői vélemény alapján megállapított tényállás és az ügy valamennyi, az értékelés körébe vont körülménye figyelembe vételével nem jöhetett szóba.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál értékelendő alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket többségükben helyesen vette számba és azokat súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte. E körülmények azonban pontosításra, kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint.

Az ítéltábla a súlyosító körülmények közül mellőzi, hogy Magyarországon nagy számban követnek el hasonló cselekményeket. Az 56/2007. BK vélemény (a hatályon kívül helyezett BK.154. számú állásfoglalás felülvizsgálatáról - a büntetékiszabás során értékelhető tényezőkről) 11. pontja értelmében a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülményként akkor vehető figyelembe, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma - az elkövetéskor - a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Erre vonatkozó adatot viszont az ügy iratai nem tartalmaznak.

Az enyhítő körülmények köréből az eshetőleges szándékot mellőzte és helyette enyhítő körülményként értékelte az elkövetett bűncselekmény minősítését megalapozó eredményre vonatkozóan a vádlott bűnösségének enyhébb fokát, a tudatos gondatlanságot. (BH 2005/272.)

A részben ekként megváltozott bűnösségi körülményekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott fő-és mellékbüntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményekkel. Ez a fő- és mellékbüntetés összehatásában szükséges de egyben elegendő is ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, érvényre juttassa. A táblabíróság álláspontja szerint ebből következően a vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnek a lényeges súlyosítására, de a lényeges enyhítésére sem kerülhet sor.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla észlelte, hogy az ítélet rendelkező részében helytelenül került feltüntetésre a vádlott neve, ezért azt helyesbítette.

A védelmi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a bűnösnek kimondott vádlott a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, a 2008. év június hó 4. napján

Dr. Magócsi István sk.

a tanács tagja
előadó bíró

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

a tanács tagja
bíró

A Fejér Megyei Bíróság B.195/2007/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla jelen végzése folytán a 2008. év június hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, a 2008. év június hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

A kiadmány hitelül:
Udud Sándorné
bíróági ügyintéző

a tanács elnöke